

עפ"ג 9046/09/15 - דניס אגבריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

19 נובמבר 2015

עפ"ג 9046-09-15 אגבריה נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

המערער

דניס אגבריה,

ע"י ב"כ עו"ד מוראד ביקי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

פסק דין

השופטת ב' טאובר:

1. בפנינו ערעור הנאשמת על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זיאד פלאח), שניתן בת"פ 8674-08-13 ביום 23/06/15.

2. המערערת הורשעה, בעקבות הודאתה על פי כתב האישום, בגניבה בידי מורשה, עבירה לפי סעיף 393 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (ריבוי עבירות); זיוף מסמך, בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 418 סיפא+420 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); שימוש במסמך מזויף, עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

במסגרת גזר הדין נגזר על המערערת עונש של מאסר בפועל למשך 6 חודשים, אותם תרצה המערערת בעבודות שירות; מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, ככל שהמערערת תעבור אחת או יותר מהעבירות בהן הורשעה; קנס על סך של 10,000 ₪ או 5 חודשי מאסר תמורתו, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורציפים; כן הועמדה המערערת בצו מבחן למשך שנה וחצי, במסגרתו תשולב המערערת בקבוצה טיפולית.

3. במסגרת הערעור משיגה המערערת על גזר הדין. עיקר הערעור מופנה כנגד החלטת בית המשפט, שלא להימנע מהרשעת המערערת.

כתב האישום

עמוד 1

4. באריך 06/08/13 הוגש כנגד המערערת כתב אישום. על פי עובדות כתב האישום, שימשה המערערת בתקופה הרלבנטית לכתב האישום כמנהלת חשבונות בבית הספר בסמ"ת בחיפה, והייתה מורשית של בית הספר, לצורך ניהול החשבונות והכספים ותשלום לספקים.

במועדים שונים בשנים 2009-2010 גנבה המערערת במספר הזדמנויות סכומי כסף שונים מקופת בית הספר, בסך כולל של כ-310,000 ₪, באופן שרשמה המחאות מחשבון בית הספר לפקודתה ולפקודת בעלה, זייפה את החתימה עליהן והפקידה את ההמחות בחשבון הבנק של בעלה.

במועדים שונים בתקופה הרלבנטית זייפה הנאשמת חשבונות שונות לספקים שונים ובסכומים שונים, זאת על מנת ליצור מצג שווא, כאילו הכספים שגנבה לעצמה שולמו למעשה לספקים.

בכתב האישום צוין, כי במעשיה המתוארים לעיל גנבה הנאשמת 310,000 ₪ מכספי בית הספר, בהם הייתה מורשית לפעול או להשתמש בתמורתם כולם או מקצתם למטרה פלונית.

עוד צוין בכתב האישום, כי במעשיה זייפה הנאשמת במספר רב של מקרים המחאות של בית הספר ועשתה בהן שימוש, וכן זייפה בנסיבות מחמירות במספר רב של מקרים חשבונות של ספקים.

הנסיבות המחמירות באות לידי ביטוי, כאמור בכתב האישום, בריבוי העבירות, הישנות המקרים, העבירות שנלוו לזיוף, השיטתיות והתחכום.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן, אשר הוגש בפני בית משפט קמא ביום 11/02/15, עולה, כי המערערת נשואה ואם ל-2, השלימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, כאשר לפני מספר שנים סיימה לימודי מכינה. לאחר האירועים נשוא כתב האישום החלה בלימודי משפטים במכללת כרמל, אותם השלימה בהצלחה.

שירות המבחן צוין, כי המערערת הציגה בפניו מכתבי המלצה ממרצים במכללה ועולה, כי המערערת הייתה סטודנטית חרוצה ומחויבת. בשלב זה, בשל מעורבותה בתיק הפלילי, טרם אושר למערערת להתחיל בהתמחות.

בכתב האישום צוין, כי החל מחודש ינואר 2014 עובדת המערערת כמזכירה במשרד עורכי דין, לשביעות רצונם המלאה של מעסיקה.

המערער גדלה במשפחה חמה ותומכת, עם הורים שנתנו מענה לכל צרכיה, אולם לדבריה, חוותה תחושה של קיפוח ונחיתות בהשוואה לאחיה ואחותה. בהיותה כבת 21 נישאה המערער, בניגוד לרצון הוריה, ונולדו לה 2 ילדים. שירות המבחן ציין, כי קשר הנישואים היה רווי בקונפליקטים ואף הסלים ל אלימות מילולית, פיזית ורגשית, על רקע התנגדותה של המערער לעיסוקו של בעלה בתחום ההימורים. לדברי המערער, חל בשנים האחרונות שיפור מה בקשר הזוגי. שירות המבחן ציין, כי המערער תיארה את עצמה, כמי שעושה מאמצים על מנת לתת מענה לצרכי ילדיה, לרבות הצבת גבולות מיטיבים.

שירות המבחן ציין, כי אין לחובתה של המערער עבירות קודמות. המערער אישרה את המיוחס לה בכתב האישום, ואולם לדבריה, פעלה מתוך רצון לרצות את בעלה ולזכות באהבתו, רצונה לעשות רווח כספי, כאשר ברקע עמד חוסר הארגון, שהיה בהנהלת החשבונות במערכת בה עבדה, וניצול האמון שניתן לה על ידי מעסיקה.

לדברי שירות המבחן, המערער לקחה אחריות על מעשיה וגילתה רצון לערוך התבוננות בנסיבותיהם, כאשר לצד זאת נטתה המערער להגנתיות והחזיקה בעמדה קורבנית, תוך שנטתה לעשות רציונליזציה ולמזער במעט במשמעות מעשיה והשלכותיהם הפוגעניות ברמת הארגון, בשונה מהבעת אמפטיה רגשית שביטאה כלפי מעסיקה.

שירות המבחן ציין, כי המערער הציגה מסמך, המעיד שהחזירה את הכספים הנדרשים, בהתאם להסכם שנערך בינה לבין עיריית חיפה.

באשר להערכת הסיכון והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי כאשר עומדים לנגד עיניו מאפייניה האישיותיים של המערער, מצבה המשפחתי המורכב, החלקים התקינים בתפקודה, יכולותיה וכוחותיה, הכרתה בחלקים הכושלים בהתנהגותה וכן היעדר מעורבות פלילית קודמת או נוספת, עולה, כי ההליכים הפליליים המתנהלים כנגדה הותירו את חותמם ההרתעתי. שירות המבחן ציין מנגד, כי התייחסותה ההגנתית של המערער במידת מה, באשר להשלכות הפוגעניות של מעשיה ולנסיבותיה הרגשיות, מעידות כי קיים סיכון, אם כי נמוך, להישנות התנהגות דומה בעתיד. שירות המבחן הדגיש, כי ללא התערבות טיפולית, שתאפשר למערער להתבונן בנסיבות הרגשיות שעומדות בבסיס מעשיה, להתחבר מבחינה רגשית למשמעותם והשלכותיהם הפוגעניות, הסיכון לחזרתיות יעלה.

שירות המבחן הוסיף וציין, כי המערער הביעה רצון ומוכנות להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן, על מנת להעמיק את ההתבוננות בעולמה הרגשי ובחלקים הכושלים בהתנהגותה.

במכלול הנסיבות, ציין שירות המבחן, כי המערער תוכל להיתרם רבות מהליך שיקומי, אשר יהיה בכוחו למזער את הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד ולאפשר לה לחזור לחברה הנורמטיבית. על

כן, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה וחצי, במסגרתו תשתלב המערערת בקבוצה טיפולית, המיועדת לנשים עוברות חוק, לצד צו של"צ בהיקף של 220 שעות, וזאת כחלופה עונשית מוחשית, אשר תחבר את המערערת גם באופן חיצוני למשמעות מעשיה.

באשר להרשעת המערערת, ציין שירות המבחן, כי המערערת הביעה חששה מפני השלכות הרשעתה בדין, כאשר המערערת השלימה לאחרונה לימודי משפטים ולדבריה, נמנע ממנה, בשל ההליכים הפליליים המתנהלים כנגדה, להתחיל בהתמחות. עוד ציין שירות המבחן, כי המערערת מסרה, שלא תוכל להשלים את ההתמחות ולגשת לבחינות הלשכה, ככל שתורשע בדין.

בסיכום, ציין שירות המבחן, כי לאור התרשמותו ממאפייני האישיות של המערערת, ההכרה בחומרת מעשיה, התאמתה לתהליך טיפולי, אשר ימזער את הסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד, והעובדה שהשיבה את הכספים לנפגעים, מובילה את שירות המבחן להותיר לשיקול דעת בית המשפט את החלטה, באם לבטל את הרשעתה בדין, וזאת לנוכח חששה של המערערת, כי הרשעתה בדין תפגע באפשרויותיה המקצועיות והתעסוקתיות בעתיד.

יצוין, כי המערערת הגישה בפני בית משפט קמא גם את חוות דעתו של הפסיכולוג, ד"ר דיאא דאוד, ואף זימנה אותו להעיד בפני בית משפט קמא, ביחס לטיפול האינטנסיבי שעברה המערערת במהלך התקופה עד לדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא, ואשר ביקש לשכנע את בית המשפט להימנע מהרשעת המערערת על רקע הערכתו, כי אין כל סיכוי להישנות התנהגות דומה מצדה של המערערת בעתיד.

גזר דינו של בית משפט קמא

6. בית משפט קמא לא נעתר לבקשת המערערת, להפנותה לתסקיר שירות מבחן עדכני, והבהיר, כי על רקע תסקיר שירות המבחן החיובי שהוצג בפניו, אינו מוצא כל טעם בהפנייתה פעם נוספת לשירות המבחן.

עוד ציין בית משפט קמא בגזר דינו, כי שמע את המערערת, שהצטערה על מעשיה והסבירה את התקופה הקשה שעברה מאז ביצוע העבירות ועד היום, את השפעת העבירות על חייה, את עינוי הדין שעברה, וכן הביא בחשבון את ההמלצות החיוביות שקיבלה המערערת. ואולם, בית משפט קמא ציין, כי ראה באופן הצגת הדברים בפניו על ידי המערערת כחלק של הצגה, וזאת בכדי לשכנע את בית המשפט להקל עם המערערת ככל שניתן.

בית משפט קמא ציין, כי הנאשמת במעשיה פגעה באמון שהציבור רוכש למוסדות, באמון המוסדות לעובדיהם ובזכות הציבור לקיים חיים כלכליים אמין וישרים. כן ציין בית משפט קמא, כי המערערת

פגעה בזכות הציבור על קניינו ובמערכת הכלכלית, המושתתת בכללותה על אמון, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית.

בקביעת מתחם הענישה ההולם לקח בית משפט קמא בחשבון את הערכים שנפגעו, את ההלכה הנוהגת, את חלקה המלא של המערערת בביצוע העבירות, את הנזק שנגרם ואשר צפוי היה להיגרם, את הבנתה המלאה של המערערת למעשיה, את משך הזמן הארוך שבמהלכו ביצעה המערערת את העבירות ואת התחכום והשיטתיות במעשיה, במסגרתם ניסתה להעלים את עקבות הגניבה. בית משפט קמא ציין, כי לקח בחשבון את מכלול השיקולים הקבועים בסעיף 40ט' לחוק העונשין, והגיע למסקנה, שמתחם הענישה, ההולם את מעשיה של המערערת, נע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת גזר דינו הביא בית משפט קמא בחשבון את השיקולים הבאים: נטילת אחריות מלאה מצדה של המערערת והודאתה המיידית בכל המיוחס לה, גילה של המערערת, הפגיעה שנגרמת למשפחתה של המערערת, היעדר עבר פלילי, דברי שירות המבחן והערכתו, באשר לסיכויי השיקום ולסיכוי הנמוך ביותר שהמערערת תשוב לבצע עבירות בעתיד, והמלצת שירות המבחן. כמו כן, שקל בית משפט קמא את הנזק, אשר נגרם למערערת כתוצאה מכך שלא הורשתה להתחיל בהתמחותה, את מאמציה לתקן את תוצאות העבירה בהשבת כל סכום הגניבה, את האמור במכתבי ההמלצה הרבים שהגישה המערערת וכן את פרק הזמן שחלף-5 שנים מאז ביצוע העבירות, תוך שציין, שהמדובר בשיהוי ניכר ואף לא ניתן הסבר, מדוע המתינו רשויות אכיפת החוק 3 שנים עד להגשת כתב האישום בעניינה של המערערת.

חרף כל האמור, דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת להימנע מהרשעתה, תוך שציין, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיימם של שני תנאים מצטברים, המפורטים בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3), 337 (להלן: "**פסק דין כתב**").

בית משפט קמא ציין, כי על רקע הרשעתה של המערערת בעבירות חמורות של גניבה בידי מורשה, זיוף ושימוש במסמך מזויף, כאשר העבירות בוצעו למשך חודשים רבים ותוצאתן גניבה של כ-310,000 ₪, עבירות מסוג פשע, שבגינן נוהגים בתי המשפט להטיל מאסרים בפועל, לא ניתן להצדיק הימנעות מהרשעה, גם אם ניתן לצאת מנקודת הנחה, ששיקום המערערת עלול להיפגע באופן מהותי כתוצאה מהרשעתה.

על רקע העובדה שהנאשמת עברה כברת דרך מאז ביצוע העבירות ועד היום, החלה בטיפול אצל פסיכולוג עוד בטרם הוגש כתב האישום, התמידה בטיפולים ועברה שיקום משמעותי, ולאור גם המלצת קצינת המבחן, ציין בית משפט קמא, כי שוכנע כי מדובר בהליך שיקומי משמעותי, אותו עברה הנאשמת, ובסיכוי של ממש שהיא תשתקם. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי שוכנע כי הסיכון, שהמערערת תשוב

ותבצע עבירות דומות, הוא קטן מאוד, אם בכלל. על רקע כל האמור, ציין בית משפט קמא, כי הוא מוצא לנכון, בהתאם להוראת סעיף 40 ד' לחוק העונשין, לחרוג לקולא מהרף התחתון של מתחם העונש, באופן שהמערערת תוכל לרצות את עונש המאסר בעבודות שירות ולא במאסר בפועל, כאשר לצד עונש המאסר יתווספו עונשים נוספים, ובכללם מאסר מותנה, קנס וצו מבחן.

לאור כל האמור, דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת להימנע מהרשעתה, וגזר עליה את העונשים שפורטו לעיל.

תמצית טענות הצדדים

7. המערערת מיאנה להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא וטענה, כי טעה בית משפט קמא, עת שלא איפשר הגשת תסקיר משלים בעניינה וביישום ההלכה, העולה מפסק דין כתב, בנסיבות המקרה.

לעמדת המערערת, מרבית גזר דינו של בית משפט קמא מתייחס לפן החיובי, לרבות להליך השיקום אותו עברה המערערת, ואולם, בית משפט קמא לא נימק כלל וכלל את עמדתו, לפיה חומרת העבירות שביצעה המערערת אינה מאפשרת את ההימנעות מהרשעתה.

עוד ציינה המערערת, כי טעה בית משפט קמא, עת שקבע בגזר דינו, כי מעשיה של המערערת פגעו באמון הציבור, ולא התייחס בהקשר זה לעובדה, כי המערערת השיבה את כל כספי הגניבה עד לפרוטה האחרונה, כולל ריבית, עובדה המלמדת גם על חרטה מלאה ולקיחת אחריות מצדה של המערערת. בהקשר זה טענה המערערת, כי חוק העונשין הכיר בחרטה לפני ביצוע עבירה כמשחררת מאחריות פלילית. כך נפסק אף בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22/02/2011), בכל הנוגע לעבירות של ניסיון שידול וסיוע, ולעמדתה, הדברים יפים אף לענייננו.

המערערת הוסיפה וטענה, כי על רקע העובדה, שבית משפט קמא קבע, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית, ראוי היה כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתה. המערערת סקרה בהודעת הערעור שורה של פסקי דין, הנוגעים לעניין הימנעות מהרשעה, וטענה, כי על רקע העובדה, שעברה הפלילי נקי, שהיא השיבה את מלוא כספי הגניבה, לאור השפעת ההרשעה על חייה ועל תחומי פעילותה ותעסוקתה, ולאור גם האמור בתסקיר שירות המבחן והתעודות וההמלצות שהוגשו על ידה, טעה בית משפט קמא, עת שלא עשה שימוש בסמכות המוקנית לו, מכוח סעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982.

עוד ובנוסף, נטען על ידי המערערת, כי בית משפט קמא לא נתן התייחסות הולמת לפרק הזמן שחלף עד להגשת כתב האישום, ובכלל זה לא התייחס להנחיה הפנימית של היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.1202, לפיה יש לפעול להגשת כתב אישום בתוך 18 חודשים, ולעיניו הדין שנגרם לה.

לאור כל האמור, טענה המערערת, כי על בית משפט להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא ולהורות על ביטול הרשעה.

8. יצוין, כי לדיון שהתקיים בפנינו ביום 12/11/15 התייצבו נציגות שירות המבחן. קצינת המבחן, הגב' תמי חמיש, ציינה, כי נציגות שירות המבחן התייצבו לדיון, כיוון שהן מכירות את המערערת מאז חודש מרץ שנה זו וחשוב להן להביא בפני בית המשפט את התמונה הרחבה, גם בהקשר של תפקוד המערערת בקבוצה של נשים עוברות חוק. לדברי קצינת המבחן, הגב' תמי חמיש, המערערת היא משתתפת מובילה וחזקה, מגיעה למפגשים הטיפולים באופן עקבי ורציף וניחנה ביכולת להתבונן באופן ביקורתי בדפוסי התנהגותה הפסולים. נציגת שירות המבחן ציינה, כי המערערת החלה תהליך של שינוי משמעותי, היא מעורבת בתהליך הקבוצתי, תורמת לקבוצה, ושירות המבחן סבור, כי חשוב שאף פרמטר זה יובא לידיעת בית משפט, שדן בערעורה.

9. המשיבה מנגד טוענת, כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. המערערת ביצעה עבירות חמורות של גניבה בידי מורשה, כאשר היא עבדה בבית ספר, מעלה באמון של מעסיקה, גנבה המחאות, הפקידה אותן בחשבון של בעלה בסכום של כ-310,000 ₪, וכדי לכסות על הגירעונות, גם זייפה מסמכים וחשבוניות לספקים.

המשיבה טוענת, כי מדובר במקרה חמור ביותר, הכולל מרכיבים של תחכום, מעילה באמון, שיטתיות ובמשך זמן ממושך בו בוצעו העבירות. לעמדתה, על עבירות מעין אלה העונש הראוי הוא עונש של מאסר בפועל, כפי שביקשה התביעה בפני בית משפט קמא.

המשיבה ציינה, כי בית משפט קמא בגזר דינו ביצע איזונים ולקח בחשבון את הנסיבות המקלות של חלופת הזמן, היעדר עבר פלילי והחזרת הכסף, ועל כן, הטיל על המערערת עונש של עבודות שירות בלבד. ואולם, על רקע חומרת העבירות, לא ניתן להימנע מהרשעה. זאת ועוד, המשיבה אף מציינת, כי החברה אינה מעוניינת בעורכי דין, שיש להם נגישות לכספי לקוחות, כאשר בעברם קופת שרצים וגניבה ממעסיק בסדר גודל של 310,000 ₪, ולא בכדי דורשת לשכת עורכי הדין לראות גיליון נקי ממי שמעוניינים להימנות על ציבור עורכי הדין.

ביחס לדברי נציגות שירות המבחן, ציינה ב"כ המשיבה, כי אכן, אין ספק, שמדובר במערערת שיודעת לשתף פעולה היטב עם שירות המבחן, ואולם, יש לזכור, כי מדובר באישה מתוחכמת, שיודעת לזייף קבלות ומסמכים, ולא ניתן להסתפק באי הרשעה. לאור האמור, משמדובר בעונש הולם ומאוזן, טענה ב"כ המשיבה, כי אין להתערב, לא בהרשעה ולא בעונש, אשר נגזר על המערערת.

דין

10. המערערת טענה, כי מכלול נימוקים, ובכללן נסיבות חייה, היעדר עבר פלילי, השבת מלוא כספי הגניבה, משך הזמן שחלף עד להגשת כתב האישום, המלצת שירות המבחן וההליך השיקומי המוצלח בו נטלה חלק, מצדיקים את ביטול הרשעתה.

11. הכלל המנחה בפלילים הוא, כי אדם שביצע עבירה צפוי להיות מורשע בדין, כך שהימנעות מהרשעה היא, אפוא, חריג לכלל, שיופעל במקרים נדירים בלבד. בית המשפט יימנע מהרשעה רק בנסיבות חריגות, בהן יוכח, כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה. ראו: ע"פ 2555/13 **חי נחמיאס נ' מדינת ישראל** (09/01/2014); רע"פ 3852/14 **אלכסנדר זיסמן ורשואר נ' מדינת ישראל** (31/12/2014).

בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, (31/12/07), עמד על השיקולים במסגרת האינטרס הציבורי הפועלים לכיוון הרשעה וציין כדלקמן:

"בהקשר להיבט האינטרס הציבורי בסוגיית אי ההרשעה, יש לומר: עניינה של המערערת, משלב מספר שיקולים במסגרת האינטרס הציבורי הפועלים לכיוון הרשעתה בעבירות בהן הודתה: חשיבות ההרשעה, כחוליה מרכזית בין החוליות השונות המרכיבות את ההליך הפלילי, המבטיחה את האפקטיביות וכח ההרתעה של הנורמה הפלילית, בצד שמירה על ערך השוויון בפני החוק; האחריות המיוחדת המוטלת על שופט בשמירת החוק ובהקפדה מירבית על הוראותיו כתנאי להגנה על האמון במעמדו, ושמירה על רמתה הגבוהה של מערכת השפיטה, ואמון הציבור בכוחה המוסרי לכפות את קיום החוק על הציבור הרחב; חומרתן של עבירות החדירה למחשב והפגיעה בפרטיות וההיבט הציבורי הכללי שנילווה להן, וחשיבותו של מסר ההרשעה כתנאי לביסוס מדיניות אכיפה אפקטיבית בתחום עבירות אלה; ואחרונה - נסיבות ביצוען של העבירות בידי המערערת, שנגעו בשוליהן לכהונתה השיפוטית, והתבצעו בחלקן בתחומי בית המשפט, ובצל הקשר המקצועי שנוצר בין השופט לבין החוקר אמיר במסגרת הליכים שיפוטיים."

השיקולים המפורטים בפסק דין זה (למעט האחרון שבהם) רלוונטים גם לעניינינו.

12. הימנעות מהרשעה מחייבת את המערערת להוכיח, כי מתקיימים שני תנאים מצטברים. בית המשפט העליון ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (02/08/2010) (להלן: **"פסק דין קריה"**), הגדיר כך את שני התנאים המצטברים:

"האחד הוא סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם יש בנסיבות אלו אפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי בהרשעה. השני הוא נסיבותיו האישיות של המבקש והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי

להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מן הראוי בנסיבות העניין".

13. בענייננו, לא יכול להיות ספק, כי המעשים, בהם הורשעה המערערת בכתב האישום, הינם חמורים. המערערת גנבה במהלך השנים 2009-2010, תוך שניצלה לרעה את אמון מעבידה, סך של כ-310,000 ₪. מעשי הגניבה של המערערת בוצעו בשיטתיות ובתחכום רב, כאשר בנוסף למעשי הגניבה, דאגה המערערת לזייף מסמכים וחשבוניות לספקים שונים ובסכומים שונים, על מנת להעלים את עבירות הגניבה שביצעה.

14. המערערת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות של גניבה בידי מורשה, בעבירה של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות ובשימוש במסמך מזויף (ריבוי עבירות), שהעונש המקסימאלי שעומד לצידן נע בין 5 ל-7 שנות מאסר. לא יכולה להיות מחלוקת, כי העונשים, שנקבעו לצדן של העבירות, מצביעים על מידת חומרתן.

15. עבירת "גניבה בידי מורשה" היא במהותה עבירה "בנסיבות מחמירות", הנמצאת ברף העליון של עבירות רכוש, ולא בכדי. בע"פ 1784/08 **ישראל פרי נ' מדינת ישראל** (05/02/2009), עמד בית המשפט העליון על חומרתה:

"כאמור, 'העבירה של גניבה בידי מורשה אינה עבירה העומדת בפני עצמה, אלא עבירה המהווה מקרה פרטני של עבירת הגניבה, שבנסיבותיו המיוחדות בחר המחוקק להחמיר עם מבצע העבירה, בשל הפגיעה באמון אשר הצטרפה למעשה הגניבה' (ע"פ 2597/04 רויטמן, בסעיף 47). מכך אנו למדים, שעבירת הגניבה בידי מורשה היא למעשה גניבה 'בנסיבות מחמירות', 'והנסיבות המחמירות נעוצות בעיקרו של דבר בכך שהדבר נושא הגניבה נמסר לחזקת ה-'גנב' על רקע של יחסי אמון בינו לבין הבעלים' (קדמי, בעמ' 707)."

ברוח זו פסק בית המשפט העליון בע"פ 6941/04 **מדינת ישראל נ' מזל פורטל** (13/01/2005), כי ראוי להחמיר בעבירה זו, בציינו כדלקמן:

"בית המשפט ראוי שיתן יד למאבק נגד מי שמנצלים לרעה את אמון הזולת ששם בהם מבטחם ושולחים ידם אל ממונו. אמרו חכמים: "אי זהו גנב, זה הלוקח ממון אדם בסתר ואין הבעלים יודעים, כגון הפושט ידו לתוך כיס חברו ולקח מעותיו ואין הבעלים רואים" (רמב"ם, משנה תורה, הלכות גניבה א', ג')."

16. המערערת אכן נעדרת עבר פלילי, הביעה חרטה מלאה ואף נטלה אחריות למעשיה, משהשיבה את מלוא כספי הגניבה לעיריית חיפה עוד טרם הוגש כנגדה כתב האישום. לאחר ביצוע העבירות החלה

המערערת את לימודי המשפטים והשלימה את לימודיה במכללת כרמל. על רקע העובדה, שהמערערת הייתה מנועה להתחיל את התמחותה במשפטים, עקב התיק התלוי ועומד, עובדת המערערת כמזכירה במשרד עורכי דין לשביעות רצונם המלאה של מעסיקה.

17. שירות המבחן התרשם, כי המערערת בעלת יכולות וכוחות חיוביים, לצד התייחסות הגנתית, הכירה בחלקים הכושלים בהתנהגותה, גילתה תובנה באשר לחומרת מעשיה, התחרטה עליהם והביעה חרטה כנה. בנוסף, שירות המבחן הביע דעתו, כי הסיכוי להישנות עבירות דומות על ידי המערערת הינה נמוכה, וסיכוייה יופחתו עוד יותר, ככל שהמערערת תשתלב בתוכנית שיקום שהוצעה לה על ידי שירות המבחן, אשר בה היא נוטלת חלק מאז חודש מרץ 2015 במסירות ובהתמדה.

18. על רקע האמור, שעה שהמערערת השיבה את מלוא כספי הגניבה ולאור החשש, שהרשעתה של המערערת תפגע באפשרויותיה המקצועיות לבצע התמחות ולעבוד במקצוע עריכת הדין, הותיר שירות המבחן את שיקול הדעת, האם ניתן להימנע מהרשעה, לבית המשפט.

19. לנגד עיני בית משפט קמא עמדו הנסיבות האישיות, שיש לזקוף לזכות המערערת, לרבות הודאתה בעובדות כתב האישום בהזדמנות הראשונה, עברה הנקי, השבת מלוא כספי הגניבה והמלצת שירות המבחן. כן הביא בית משפט קמא בחשבון בשיקוליו את הימשכות ההליך הפלילי והעיכוב הניכר והבלתי מוסבר בהגשת כתב האישום. בית משפט קמא שקל, כאמור, נסיבות מקלות אלה והביאן בחשבון בענישה המקלה, אשר לא כללה רכיב של מאסר בפועל. ואולם, צדק בית משפט קמא, כי לא עלה בידי המערערת לשכנע, כי התקיימו בעניינה שני התנאים המצטברים, שנקבעו ב**פסק דין קריה**, המאפשרים את ביטול הרשעתה.

20. המערערת הורשעה בביצוע עבירות גניבה ממעביד בשיטתיות ובתחכום למשך תקופת זמן ממושכת, תוך ביצוע עבירות זיוף שונות, אשר נועדו להעלים את ביצוע עבירות הגניבה, במסגרתן גנבה המערערת ממעבידה סך של כ-310,000 ₪. סבורני, כי העבירות, בהן הורשעה המערערת בכתב האישום, אינן נמנות על אותן עבירות, המאפשרות הימנעות מהרשעה, לא כל שכן שעה שאלה בוצעו בתחכום ובשיטתיות, וכאמור, אין המדובר במעידה חד פעמית, אלא בריבוי עבירות שביצעה המערערת, אשר נמשכו במשך פרק זמן ממושך. לאור האמור, האינטרס הציבורי שבהרשעת הנאשמת במקרה דנן הינו חזק ומהותי, בשים לב לסוג העבירה וחומרתה.

21. באשר לפגיעה האפשרית בשיקום המערערת ובאפשרות קבלתה כחברה בלשכת עורכי הדין, אכן ניתן להניח, כי הרשעתה בפלילים תקשה על קבלתה ללשכת עורכי הדין, ואולם, בנסיבה זו בלבד אין די כדי להורות על ביטול הרשעתה של המערערת. וראה: רע"פ 737/11 **שלמה אביטן נ' מדינת ישראל** (09/05/2011). מכל מקום, ללשכת עורכי הדין נתון שיקול דעת, האם לקבל אדם שהורשע בפלילים כחבר בלשכה, וזאת אם בעבירה שבה הורשע יש משום קלון (ראה: סעיפים 42-47 ו-51 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, וכן מ"ח 2088/14 **דורון רז נ' מדינת ישראל**, (20/08/2014)).

22. לאור חומרת העבירות, בהן הורשעה המערערת, בהתחשב בכלל, כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר הינה בגדר צעד חריג ויוצא דופן, סבורני, כי לא ניתן לקבל גם את ערעורה של המערערת, בכל הנוגע להרשעתה, וראוי להותירה על כנה.

**בטינה טאובר,
שופטת**

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת ת' נאות פרי:

אני מסכימה.

תמר נאות פרי, שופטת

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור, כאמור בפסק דינה של השופטת טאובר.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]	בטינה טאובר, שופטת	תמר נאות פרי, שופטת
---------------------------------------	-------------------------------	----------------------------